

sygn. akt: **IC 366/13**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 27 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy w Lubinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Marek Tęcza

Protokolant sekr. sądowy Justyna Łazińska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 roku

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **(...) S.A. w W.**

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. K. kwotę 20.722,71 zł (dwadzieścia tysięcy siedemset dwadzieścia dwa złote i siedemdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 20.422,59 zł od dnia 18 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,
- od kwoty 300,12 zł od dnia 09 lutego 2013 roku do dnia zapłaty,

II. powództwo w pozostałym zakresie co do odsetek oddała,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.562,07 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt dwa złote siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronie pozwanej (...) S.A. w W. uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 521,02 zł (pięćset dwadzieścia jeden złotych i dwa grosze) tytułem brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego.

sygn. akt: IC 366/13

UZASADNIENIE

Powód R. K. wystąpił z powództwem przeciwko (...) S.A. w W. domagając się zapłaty kwoty 19,258,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 18.958,59 zł liczonymi od 18 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 300,12 zł liczonymi od 06 lutego 2013 roku do dnia zapłaty. Ponadto domagał się zasądzenia kosztów postępowania. W uzasadnieniu swojego roszczenia podał, że 17 grudnia 2012 roku pojazd uszkodzony B. Ł. uczestniczył w zdarzeniu drogowym, którego sprawca posiadał aktualne obowiązkowe ubezpieczenie OC w firmie (...) S.A. w W.. Szkoda została niezwłocznie zgłoszona ubezpieczycielowi, który 10 stycznia 2013 roku ustalił wysokość szkody na 11.206,52 zł. W celu zweryfikowania faktycznych kosztów naprawy na wniosek uszkodzonego została sporządzona prywatna opinia techniczna, w której koszty naprawy określono na 30.165,11 zł. Wobec brzmienia prywatnej wyceny uszkodzony 05 lutego 2013 roku zwrócił się do ubezpieczyciela o ponowne rozliczenie szkody w pojeździe. Jednak nie uzyskał żadnej odpowiedzi. Zdaniem powoda zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania w faktycznej wysokości powstałej szkody, ustalonej w oparciu o przepisy kodeksu cywilnego. Ponadto domagał się zwrotu poniesionych kosztów wykonania prywatnej wyceny szkody w wysokości 300,12 zł. W piśmie z 24 lipca

2013 roku powód rozszerzył powództwo o kwotę 1.464, zł wraz z ustawowymi odsetkami od 18 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty. Oświadczył, że łącznie domaga się kwoty 20.722,71 zł a rozszerzenie żądania uzasadnił wynikami przeprowadzonego postępowania dowodowego w sprawie.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał, że sprawcą szkody w pojeździe poszkodowanego była osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w dniu zdarzenia u pozwanego i po zgłoszeniu szkody uznał co do zasady roszczenie. W związku z zaistniałą szkodą wypłacono poszkodowanemu tytułem odszkodowania kwotę 11.206,52 zł. Ponadto strona pozwana zaznaczyła, że przedłożona przez powoda opinia jest prywatnym dokumentem, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie i nie stanowi dowodu na okoliczność, że szkoda wyniosła 30.165,11 zł. (...) S.A. w W. sporządzony w postępowaniu likwidacyjnym kosztorys naprawy uwzględnia ustalony zakres uszkodzeń, bierze pod uwagę średnie ceny części zamiennych oraz średnie ceny usług na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanego i uwzględnia urealnienie cen części zamiennych. To wszystko zdaniem strony powodowej uzasadnia twierdzenie, że roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W toku postępowania sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 grudnia 2012 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd V. (...) nr rej. (...) którego właścicielem był B. Ł.. Sprawca kolizji zawarł umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów z (...) S.A. w W.. B. Ł. w tym samym dniu zgłosił szkodę ubezpieczycielowi, który przyjął ją do likwidacji. Wartość rynkowa pojazdu B. Ł. w stanie sprzed kolizji to 33.400, zł.

dowód: druk zgłoszenia szkody w pojeździe k. 1-3 akt szkody (...), fotografia oświadczenia sprawcy kolizji k. 8 akt szkody (...), dokumentacja fotograficzna k. 9-20 akt szkody (...), opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k. 57-84.

W wyniku kolizji w samochodzie B. Ł. uszkodzeniu uległa cała przednia część pojazdu, w tym między innymi przedni zderzak, przednie reflektory, przednie błotniki, maska silnika, elementy mocujące te części oraz inne części przodu pojazdu. Przy przyjęciu, dla użytych do naprawy części zamiennych, cen nowych oryginalnych części z certyfikatem oraz stawek kosztów robocizny na poziomie 140, zł za roboczogodzinę, zgodnie z kalkulacją sporządzoną w systemie A. naprawa uszkodzeń w pojeździe B. Ł. w Autoryzowanej Stacji Obsługi V. to koszt 31.629,11 zł.

dowód: dokumentacja fotograficzna k. 9-21 akt szkody (...), częściowo kalkulacja naprawy nr (...) z 19 grudnia 2012 roku k. 26-31 akt szkody (...) oraz k. 26-29, częściowo opinia/kalkulacja nr RS-18/13 z 01 lutego 2013 roku k. 19-24, opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego k. 57-84.

W toku postępowania likwidacyjnego (...) S.A. w W. wycenił szkodę w pojeździe na kwotę 11.206,52 zł, którą wypłaciło B. Ł.. Ponieważ nie zgodził się on z taką wyceną zlecił sporządzenie określenia wartości szkody rzeczoznawcy samochodowemu z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego Z. D., który sporządził kalkulację, szacując koszty naprawy pojazdu na kwotę 30.165,11 zł. Za ekspertyzę B. Ł. zapłacił 300,12 zł.

dowód: kalkulacja naprawy nr (...) z 19 grudnia 2012 roku k. 26-31 akt szkody (...) oraz k. 26-29, pismo strony pozwanej z 08 stycznia 2013 roku k. 25 i 48 akt szkody (...), opinia/kalkulacja nr RS-18/13 z 01 lutego 2013 roku k. 19-24, kopia faktury VAT nr (...) z 01 lutego 2013 roku k. 18.

Umową z 04 lutego 2013 roku B. Ł. dokonał przelewu przysługującej mu od (...) S.A. w W. odszkodowania z tytułu szkody w jego pojeździe na R. K.. Pismem z 05 lutego 2013 roku, które zostało doręczone (...) S.A. w W. w dniu 06 lutego 2013 roku, R. Ł. poinformował ubezpieczyciela o umowie przelewu oraz oświadczył, że domaga się niezwłocznej wypłaty brakującej części odszkodowania w kwocie 18.958,59 zł.

dowód: umowa powierniczego przelewu wierzytelności z 04 lutego 2013 roku k. 15-17, pismo R. Ł. z 05 lutego 2013 roku wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru k. 9-14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako uzasadnione należało uwzględnić w całości, również po jego rozszerzeniu w piśmie z 24 lipca 2013 roku. Na podstawie art. 34 ust 1 i 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 roku, Nr 124, poz. 1152 ze zmianami) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest między innymi uszkodzenie mienia, zaś odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W związku z tym odpowiedzialność strony pozwanej wynika z art. 822 § 4 kc, zgodnie z którym uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 kc), a ponadto świadczenie zobowiązanego nie powinno przekraczać kosztów celowych, ekonomicznie uzasadnionych, jednak powinno nastąpić przez przywrócenie stanu poprzedniego lub przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności oraz skuteczności przeniesienia prawa dochodzenia wierzytelności przez poszkodowanego na powoda. Przedmiotem sporu natomiast był jedynie zakres odpowiedzialności (...) S.A. w W., wyznaczany przez przepisy art. 361 kc i 363 kc. Zgodnie z art. 363 § 2 kc wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania. Skoro zaś, stosownie do postanowień z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 2001 r. o cenach (Dz.U. Nr 97, poz. 1050 ze zm.), cena towaru lub usługi opodatkowanej podatkiem VAT obejmuje wielkość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą nabywca obowiązany jest zapłacić sprzedawcy za towar lub usługę wraz z kwotą należnego podatku od towarów i usług, to miernikiem wysokości szkody ustalonej według cen kosztów naprawy jest tak właśnie określona cena naprawy pojazdów. Jest to zatem cena części zamiennych i usług obejmująca podatek VAT (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 kwietnia 1997 roku w sprawie III CZP 14/ 97, wyroku z dnia 11 czerwca 2001 roku w sprawie V CKN 226/00, wyroku z dnia 07 sierpnia 2003 roku w sprawie IV CKN 387/01 oraz uchwale z dnia 17 maja 2007 roku w sprawie III CZP 150/06).

Przy wyliczeniu wartości szkody poza sporem był zakres uszkodzeń w pojeździe powoda, czyli części samochodu, które uległy uszkodzeniu. Zarówno w kalkulacji strony pozwanej sporządzonej w postępowaniu likwidacyjnym 19 grudnia 2012 roku oraz doręczonej poszkodowanemu, jak i w kalkulacji sporządzonej na zlecenie poszkodowanego jako uszkodzone zakwalifikowano te same części pojazdu. Ponieważ strona pozwana kwestionowała wycenę sporządzoną na prywatne zlecenie poszkodowanego, przeprowadzono dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz kalkulacji warsztatowej. Wskazać należy, iż z istoty celu dowodu z opinii biegłego wynika, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy, jak w tym przypadku, wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłego jest konieczny. W takim przypadku sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeśli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. Zdaniem sądu sporządzonej w postępowaniu opinii biegłego sądowego K. G. należy przyznać pełen walor wiarygodności, bowiem była jasna, logiczna i wyprowadzone przez biegłego wnioski co do ogólnych zasad wyliczenia kosztu naprawy samochodu poszkodowanego były zasadne w świetle wskazań wiedzy technicznej i zasad doświadczenia życiowego, a ponadto co należy podkreślić nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron. Biegły w swojej opinii wyliczył wartość szkody w pojeździe poszkodowanego na kwotę 31.629,11 zł przyjmując ceny oryginalnych, certyfikowanych nowych części zamiennych i przy uwzględnieniu stawki za robociznę w wysokości 140, zł za godzinę, którą określił jako stawkę stosowaną w autoryzowanej stacji obsługi V., a więc zakładzie o odpowiednim standardzie wyposażenia i zapewniającym wysoką jakość prac naprawczych. Biegły ponadto sporządził kalkulację naprawy przyjmując stawkę za roboczogodzinę w warsztacie nieautoryzowanym na terenie zamieszkania poszkodowanego jako 90, zł jednak mając na uwadze, że

taki warsztat nie daje pełnej gwarancji na kompleksową i zapewniającą odpowiednią jakość naprawę oraz wybór poszkodowanego co do sposobu naprawienia szkody (art. 363 kc) zawarty w oświadczeniu o rozszerzeniu powództwa, sąd przyjął za podstawę określenia wartości szkody kalkulację naprawy w autoryzowanej stacji obsługi. Ponadto wskazane przez biegłego stawki za roboczogodzinę wskazują że stawki przyjmowane przez stronę pozwaną ustalone są w sposób nieuzasadniony okolicznościami i mają na celu zaniżenie należnego świadczenia. Przyjęta stawka 70, zł za roboczogodzinę stosowana jest w zakładach naprawczych o bardzo niskim standardzie. Ponadto biegły podkreślił, że strona pozwana bezpodstawnie w swojej wycenie zastosowała amortyzację na wszystkie użyte do naprawy części w wysokości 55 %.

Zdaniem sądu uzasadnionym było przyjęcie kosztu nowych, certyfikowanych i oryginalnych części zamiennych, bowiem ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu. Jak wskazano wyżej przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 20 października 1972 roku w sprawie II CR 425/72). Podkreślić należy, że tylko części oryginalne dają gwarancję należytej jakości i prawidłowego współdziałania z pozostałymi podzespołami naprawianego samochodu. Ponadto zgodnie z poglądem wyrażonym w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku w sprawie III CZP 80/11 – zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. Pozwany nie wykazał, żeby użycie oryginalnych części doprowadziło do wzrostu wartości pojazdu przed wypadkiem, a biegły w swojej opinii odniósł się do tej kwestii (k. 61, str. 5 opinii). Tym samym biorąc pod uwagę, iż w trakcie postępowania likwidacyjnego została wypłacona uprawnionemu kwota 11.206,52 zł, powodowi należała się różnica w wysokości 20.422,59 zł (31.629,11 zł – 11.206,52 zł).

Ponadto powód dochodził zwrotu kosztów ekspertyzy poniesionych w postępowaniu przedsądowym w wysokości 300,12 zł. Sąd uznał to żądanie za usprawiedliwione, gdyż wydatek ten był celowy i umożliwił powodowi jako osobie nie posiadającej wiedzy specjalnej na weryfikację stanowiska strony pozwanej dotyczącego decyzji o przyznaniu odszkodowania. Dokument ten miał charakter pomocniczy, ale zakresem prac, rodzajem i ilością części zamiennych oraz stawką za roboczogodzinę pokrywał się z opinią biegłego sądowego (różnice dotyczyły przede wszystkim ilości przyjętych jednostek czasowych roboczogodzin). Zgodnie więc z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 02 września 1975 roku w sprawie I CR 505/75 oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 roku w sprawie III CZP 24/2004 w takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 kc).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc i art. 482 kc. Zgodnie z art. 817 § 1 kc i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, które stanowią że jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku.

Natomiast rozstrzygnięcie dotyczące odsetek od kwoty za sporządzoną prywatną kalkulację naprawy sąd oparł o przepis art. 455 kc i dominującą interpretację terminu „niezwłocznie”, którego nie należy utożsamiać z terminem natychmiastowym. Termin „niezwłocznie” oznacza bowiem termin realny, mający na względzie okoliczności miejsca i czasu, a także regulacje zawarte w art. 354 i art. 355 kc (tak między innymi Sąd N.wyższy w wyroku z 30 czerwca 2011 roku, w sprawie III CSK 282/10). Dlatego też, mając na uwadze że wezwanie do zapłaty tej kwoty strona pozwana otrzymała w środę 06 lutego 2013 roku (co potwierdza kopia zwrotnego potwierdzenia odbioru k. 13), a (...) S.A. w W. to profesjonalista dysponujący środkami i personelem mogącym szybko ocenić zasadność żądania, sąd uznał że zapłata powinna nastąpić do piątku 08 lutego 2013 roku i dlatego odsetki zostały zasądzone od dnia następnego. Wobec powyższego żądanie dotyczące zasądzenia odsetek od kwoty 300,12 zł od wcześniejszego dnia, czyli 06 lutego 2013 roku należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 1.037, zł (w tym 74, zł opłaty od rozszerzonego powództwa), kwota uiszczonej zaliczki na wynagrodzenie biegłego 500, zł (k. 48), oraz koszty przejazdu na trasie P. – L. – P. celem stawiennictwa na rozprawie w wysokości 25,07 zł. Jak stanowi bowiem § 2 art. 98 kpc do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście zalicza się między innymi poniesione przez nią koszty sądowe, czy koszty przejazdów do sądu strony. Mając na uwadze, że na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 roku powód był nieobecny sąd nie uznał zwrotu tego kosztu, ujętego w spisie kosztów (k. 108), za uzasadniony.

Ponadto wobec brakującej kwoty wynagrodzenia biegłego w wysokości 521,02 zł (wynagrodzenie wyniosło 1.021,02 zł k. 85), która została wypłacona ze środków budżetowych Sądu Rejonowego w Lubinie, sąd nakazał stronie pozwanej, jako przegrywającej, uiszczenie tej kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie

Mając powyższe na uwadze, należało orzec, jak w sentencji wyroku.